

Neale Donald Walsch - A Kis Lélek és a Nap

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Kis Lélek, aki így szólt Istenhez: „Tudom, Ki Vagyok!” Isten erre azt mondta: „Hát ez nagyszerű! És ki vagy?” A Kis Lélek így kiabált: „A Fény vagyok!” Isten széles mosolyra húzta az ajkát: „Úgy bizony! – mondta. – Te a Fény vagy.”

A Kis Lélek nagyon boldog volt, hogy sikerült rájönnie, amire a Királyságban élő minden léleknek rá kellett jönnie. „Tyű – mondta a Kis Lélek –, ez szuper!” De az, hogy tudta, ki ő, hamarosan már nem volt elég számára. A Kis Lélek rém izgatott lett, és most már Azzá szeretett volna Válni, Aki Volt.

Így hát a Kis Lélek visszament Istenhez – ami minden lélek számára, aki tényleg az szeretne Lenni, Aki Ő, egész jó ötlet –, és így szólt hozzá: „Helló, Isten! Most már, hogy tudom, ki vagyok, lehetek Az, Aki Vagyok?” Isten pedig így felelt: „Úgy érted, Az szeretnél Lenni, Ami már úgyis Vagy?” „Hát, – mondta a Kis Lélek – az egy dolog, hogy tudom, hogy Ki Vagyok, de egész más dolog tényleg Az Lenni, Aki Vagyok. Érezni szeretném, milyen a Fénynek lenni!” „De hát Te már így is a Fény vagy” – ismételte Isten mosolyogva. „Igen, de tudni szeretném, hogy ez milyen érzés!” – kiabált a Kis Lélek. „Nos – mondta nevetve Isten –, azt hiszem, erre számíthattam volna. Te mindig is szertetted a kalandokat.”

Ekkor azonban Isten elkomolyodott. „Csakhogy van egy kis gond...” „Micsoda?” – kérdezte a Kis Lélek. „Nos, a Fényen kívül nincs semmi más. Tudod, semmi mást nem teremtettem, csak Ami Te Vagy, és így nem olyan egyszerű megtapasztalnod magad Akként, Ami Vagy, hisz nincs semmi, ami nem vagy.” „Há?!” – motyogta a Kis Lélek, aki most már egy kicsit össze volt zavarodva. „Gondolj csak bele! – mondta Isten. – Olyan vagy, mint egy gyertya a Napban. Ott éldegélsz, együtt egy millió, egy trilli-billió másik gyertyával, akik a Napot alkotják. És a nap nélküled nem lenne a Nap. De nem ám! Hisz akkor az egy olyan nap lenne, amiből hiányzik az egyik gyertya... És az egyáltalán nem a Nap lenne, hisz nem sütné olyan fényesen. Úgyhogy az a nagy kérdés, hogy hogyan tapasztald meg magad a Fényként, amikor a Fény kellős közepén élsz.” „Hát – élénkült meg a Kis Lélek –, te vagy Isten. Találj ki valamit!”

Isten újra elmosolyodott: „Már kitaláltam – mondta. – Mivel mikor a Fényben vagy, nem láthatod magadat mint a Fény, majd körülveszünk sötétséggel.” „Mi az a sötétség?” – kérdezte a Kis Lélek, és Isten így válaszolt: „Az, ami nem vagy.” „Félni fogok a sötétől?” – kiáltott fel a Kis Lélek. „Csak, ha úgy döntesz – felelte Isten. – Voltaképp igazán nincs mitől félned, hacsak nem te határozol úgy, hogy van. Tudod, mi találjuk ki az egészet. Megjártsszuk magunkat.” „Áh!” – mondta a Kis Lélek, és máris jobban érezte magát.

Isten akkor elmagyarázta neki, hogy ahhoz, hogy bármit megtapasztalhasson, annak épp az ellentéte fog megjelenni. „Ez nagy ajándék – mondta Isten –, mert e nélkül nem tudhatnád, hogy mi milyen. A Hideg nélkül nem tudhatnád, milyen a Meleg, a Fel nélkül nem tudhatnád, milyen a Le, a Gyors nélkül, hogy milyen a Lassú. Nem tudnád, melyik a Bal, ha nem lenne Jobb, melyik az Itt, ha nem lenne Ott, mikor van a Most, ha nem lenne az Akkor. Így – vontá le a következtetést Isten –, mikor

sötétséggel vagy körülvéve, ne rázd az öklöd, és ne kiabálj, és ne átkozd a sötétséget. Ehelyett légy a Fény a sötétben, és ne dühöngj emiatt. Akkor majd megtudod, Ki Vagy Valójában, és a többiek is rájönnek. Hadd ragyogjon a Fényed, hogy mindenki lássa, milyen különleges vagy!”

„Úgy érted, helyénvaló, hogy a többiek lássák, milyen különleges vagyok?” – kérdezte a Kis Lélek. Isten nevetett. „Nagyon is helyénvaló! De ne feledd, hogy a ’különleges’ nem azt jelenti, hogy ’jobb’. A maga módján mindenki különleges, bár erről sokan megfeledkeztek. Ők majd csak akkor értik meg, hogy nagyon is jó dolog, hogy különlegesek, ha látják, hogy neked jó, hogy te különleges vagy.” „Tyú! – mondta a Kis Lélek, és örömeiben táncra perdült, nevetett és ugrabugrált. – Olyan különleges lehetek, amilyen csak akarok?” „Igen, és máris hozzáfoghatsz” – mondta Isten, aki együtt nevetett, ugrabugrált és táncolt a Kis Lélekkel.

„Miféleképp szeretnél különleges lenni?” „Miféleképp szeretnék? – kérdezett vissza a Kis Lélek. – Ezt nem értem.” „Nos – magyarázta Isten –, a Fénynek lenni különleges dolog, de különlegesnek lenni nagyon sokféleképp lehet. Különleges, ha kedves vagy. Különleges, ha szelíd vagy. Különleges, ha kreatív vagy. Különleges, ha türelmes vagy. Ki tudsz még mást is gondolni, ahogyan különleges lehetsz?” A Kis Lélek egy pillanatig csöndben ült, aztán felkiáltott: „Rengeteg módját tudom, hogyan lehet különlegesnek lenni! Különleges, ha segítőkészek vagyunk. Különleges, ha együttérzőek vagyunk. Különleges, ha barátságosak vagyunk. Különleges, ha figyelmesek vagyunk másokkal!” „Igen – hagyta jóvá Isten. – És te is lehetsz mindez, vagy lehetsz olyan módon különleges, ahogy te szeretnél, amikor csak akarsz. Ezt jelenti, hogy a Fény vagy.”

„Tudom, mi akarok lenni, tudom, mi akarok lenni! – jelentette ki izgatottan a Kis Lélek. – Úgy akarok különleges lenni, hogy megbocsátó vagyok. Vagy megbocsátónak lenni nem különleges?” „De az – biztosította Isten a Kis Lelket. – Az nagyon különleges.” „Oké – mondta a Kis Lélek. – Én az akarok lenni. Megbocsátó akarok lenni. Így akarom megtapasztalni magam.” „Jó – mondta Isten. – De van itt még valami, amit tudnod kell.”

A Kis Lélek most már kezdett egy kicsit türelmetlenné válni. Úgy tűnt, hogy mindig van valami bonyodalom. „Miről van szó?” – sóhajtott a Kis Lélek. „Nincs senki, akinek megbocsáss.” „Senki?!” A Kis Lélek alig bírta elhinni, amit hallott. „Senki” – ismételte meg Isten. – Minden, amit teremtettem, tökéletes. Az egész Teremtésben nincs egyetlen lélek sem, aki nálad kevésbé tökéletes lenne. Nézz csak körül!”

A Kis Lélek akkor vette észre, hogy hatalmas tömeg gyűlt össze. Lelkek érkeztek közletről s távolról, az egész Királyságból, mert elterjedt a híre, hogy a Kis Lélek fantasztikus beszélgetést folytat Istennel, és mindenki hallani akarta, miről diskurálnak. Ahogy a Kis Lélek végigjártatta a szemét a számtalan egybegyűlt lelken, kénytelen volt elismerni, hogy Istennek igaza van. Egyikük sem tűnt kevésbé csodálatosnak, kevésbé nagyszerűnek vagy kevésbé tökéletesnek, mint ő maga. Olyan bámulatos látvány volt a rengeteg lélek, ahogy együtt voltak, és olyan ragyogó volt a Fényük, hogy a Kis Lélek alig bírta rájuk emelni a tekintetét.

„Akkor hát kinek bocsátanál meg?” – kérdezte Isten. „Nahát, ez így egyáltalán nem lesz jó hecc! – morgolódott a Kis Lélek. – Úgy akartam megtapasztalni magam, mint Aki Megbocsátó. Tudni szerettem volna, milyen érzés így különlegesnek lenni.” És a Kis Lélek megtanulta, milyen érzés szomorúnak lenni...

Ekkor azonban előlépett a tömegből a Barátságos Lélek. „Ne aggódj, Kis Lélek – mondta a Barátságos Lélek. – Majd én segítek neked.” „Tényleg? – ragyogott fel a Kis Lélek. – De hát mit tehetnél?!” „Hát, majd én teszek róla, hogy legyen kinek megbocsátanod.” „Igazán?!” „Hát persze – csacsogott a Barátságos Lélek. – Majd én megjelenek a következő életedben, és elkövetek ellened valamit, amit majd jól megbocsáthatsz.” „De miért? Miért tennél ilyet?! – kérdezte a Kis Lélek. – Te, aki olyan tökéletes Lény vagy?! Te, aki olyan sebességgel rezegsz, és így olyan Fényes vagy, hogy alig bírom rád emelni a tekintetemet?! Miért lassítanád le annyira a rezgésedet, hogy a ragyogó Fényed elsötétüljön és elhomályosuljon? Mi okod lenne rá, hogy te, aki olyan könnyű vagy, hogy a csillagokon rophatsz táncot, és a gondolataid szárnyán szelheted át az egész Királyságot, megjelenél az én életemben, és annyira elnehezítenéd magad, hogy el tudj követni egy ilyen gonosz dolgot?” „Egyszerű – válaszolta a Barátságos Lélek. – Azért teszem meg, mert szeretlek.”

A Kis Lélek meglepődött a válasz hallatán. „Ne ámuldozz! – mondta a Barátságos Lélek. – Hisz te is megtennéd értem ugyanezt. Vagy nem emlékszel? Óh, számtalanszor táncoltunk már együtt, te meg én. Egy örökkévalóságon és minden korokon át táncoltunk mi ketten. Minden időközön át, rengeteg helyen játszottunk együtt. Csak nem emlékszel rá.”

„Mindketten voltunk már Minden. Voltunk már a Fent és a Lent, a Bal és a Jobb. Voltunk már az Itt és az Ott, az Akkor és a Most. Voltunk már a Férfi és a Nő, a Jó és a Rossz, mindketten voltunk már az Áldozat és a Gonosztevő. Szóval már nagyon sokszor összefogtunk, te meg én, hogy biztosítsuk egymás számára a tökéletes lehetőséget, hogy Kinyilváníthassuk és Megtapasztalhassuk Azt, Akik Valójában Vagyunk. Úgyhogy – magyarázta tovább a Barátságos Lélek –, majd én megjelenek a következő életedben, és ezúttal én leszek a 'rossz'. Elkövetek ellened valami iszonyatos dolgot, és akkor te majd megtapasztalhatod magadat, mint olyat, Aki Megbocsát.” „De hát mit fogsz tenni – kérdezte a Kis Lélek, egy kissé nyugtalanul –, ami olyan szörnyű lesz?” „Óh – kacsintott rá a Barátságos Lélek –, majd csak kieszélünk valamit.”

Ekkor azonban a Barátságos Lélek komolyra fordította a szót, és halkán így szólt: „Tudod, egy dologban igazad van.” „Miben?” – érdeklődött a Kis Lélek. „Le kell lassítanom a rezgésemet, és nagyon nehézé kell válnom ahhoz, hogy elkövethessem ezt a nem-nagyon-szép dolgot. Úgy kell tennem, mintha valami olyan volnék, ami nagyon idegen tőlem. Úgyhogy cserébe kérni szeretnék tőled egy szívességet.” „Óh, kérj bármit, akármit! – kiáltotta a Kis Lélek, és örömeiben táncra perdült, és dalra fakadt. – Megbocsátó leszek, megbocsátó leszek!”

A Kis Lélek ekkor észrevette, hogy a Barátságos Lélek továbbra is nagyon csendes. „Mi az? – kérdezte a Kis Lélek. – Mit tehetek érted? Angyal vagy, hogy hajlandó vagy ezt megtenni a kedvemért?” „Hát persze, hogy a Barátságos Lélek angyal! – szólt közbe Isten. – Mindenki az! Sose feledd, hogy én csak angyalokat küldök hozzád!” A Kis Lélek ezért igazán nagyon szerette volna teljesíteni a

Barátságos Lélek kérését. „Mit tehetek érted?” – kérdezte ismét a Kis Lélek. „Abban a pillanatban, mikor megütök és megkínozlak – válaszolta a Barátságos Lélek, – abban a pillanatban, amikor elkövetem ellened a lehető legszörnyűbb dolgot, abban a pillanatban...” „Igen? – szakította félbe a Kis Lélek. – Akkor?” „Akkor jusson eszedbe, hogy Ki Vagyok Valójában. „Óh, persze, hogy eszembe jut majd!” – kiáltotta a Kis Lélek. – Ígérem! Mindig emlékezni fogok rá, ahogy itt és most látlak!” „Jó – mondta a Barátságos Lélek –, mert tudod, olyan nagyon kell majd tettetnem magam, hogy én magam nem fogok emlékezni rá. És ha te sem emlékszel majd rá, hogy Valójában Milyen Vagyok, lehet, hogy aztán nagyon sokáig nem fog eszembe jutni. És ha elfelejtem, hogy KI Vagyok, akkor megeshet, hogy te is elfelejted, hogy Ki Vagy, és akkor mindketten elvesztünk. Akkor várunk kell, míg egy harmadik lélek eljön hozzánk, és eszünkbe idézi, hogy Kik Vagyunk.” „Nem, erre nem lesz szükség! – ígérte meg újra a Kis Lélek. – Emlékezni fogok rád! És meg fogom köszönni neked ezt az ajándékot, hogy lehetőséget adtál nekem, hogy megtapasztaljam magam Akként, Ami Vagyok.”

Így hát megegyeztek. A Kis Lélek belevetette magát az új életébe, izgatottan, hogy a Fény lehet, ami olyan különleges, és várakozással telve, hogy úgy lehet különleges, hogy Megbocsátó lesz. És türelmetlenül várta, hogy megtapasztalhassa magát, mint Aki Megbocsát, és hogy megköszönje minden léleknek, hogy ezt számára lehetővé teszi. És új élete minden pillanatában, amikor egy új lélek jelent meg a színen, akár örömet hozott számára, akár bánatot – de főleg, ha bánatot hozott –, a Kis Lélek felidézte magában, amit Isten mondott: „Sose feledd – mosolygott Isten –, én csak angyalokat küldök hozzád!”